

Arrest

nr. 208 800 van 5 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde verzoek om internationale bescherming deels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij stelt dat zijn oom langs moederszijde, M. S., voor zijn huis werd ontvoerd door de taliban en nadien vermoord. Zijn oom langs vaderszijde, B. A., werd schriftelijk bedreigd door de taliban. Hij wijzigt zijn verklaring omtrent zijn etniciteit en stelt dat zijn moeder Tadzjiek is en afkomstig is uit de provincie Khost, district Do Awesh, dorp Charbagh. Hij wijzigt zijn verklaring omtrent zijn woonplaats en stelt dat hij sinds vierjarige leeftijd in Puli Khurmi gewoond heeft.

In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn herkomst uit het district Dahana Ghorri van de provincie Baghlan. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 186 450 van 4 mei 2017.

In het kader van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van zijn huidige verzoek om internationale bescherming legt verzoeker volgende documenten neer: een document van zijn vader van de landmacht, de kieskaarten van zijn vader en moeder, een bevestigingsbrief van zijn herkomst en problemen, een foto van het graf van zijn vader, schoolrapporten van zijn broer en zus, het paspoort en de taskara van zijn oom, de taskara van zijn neef, documenten met betrekking tot het werk van zijn oom en een envelop.

3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst er vooreerst op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing.

Het feit dat verzoeker tijdens zijn vorige verzoeken om internationale bescherming minderjarig en per definitie zeer beïnvloedbaar was, biedt geen verschoning voor het feit dat hij telkenmale andere verklaringen heeft afgelegd omtrent de tijdsduur die hij in Kampirak of Puli Khumri heeft verbleven. Ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij daaromtrent eenduidige verklaringen zou afleggen.

Met zijn zeer algemene kritiek dat de documenten op zeer makkelijke wijze aan de kant worden geschoven, weerlegt noch ontkracht verzoeker dienaangaande de vaststellingen uit de bestreden beslissing: "Wat betreft uw documenten dient gezegd dat het paspoort en de taskara van uw oom, de

taskara van uw neef en de documenten met betrekking tot het werk van uw oom allen kopieën zijn waar de authenticiteit niet van kan worden nagegaan.

Met betrekking tot de schoolrapporten van uw broer en zus dient te worden opgemerkt dat deze reeds besproken werden in het kader van uw tweede asielaanvraag.

Wat de foto van het graf van uw vader betreft, betreft kan hier niet van worden nagegaan waar deze genomen

werd, noch van wie dit graf is. Deze kan dan ook uw herkomst uit het dorp Kampirak of de stad Puli Khumri niet staven. De envelop toont enkel aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan.

Aangaande de kieskaarten van uw ouders, de bevestigingsbrief over uw herkomst en uw problemen en het document van uw vader van de landmacht dient gezegd dat er een wijdverspreide corruptie heerst in Afghanistan waardoor dergelijke documenten slechts bewijswaarde hebben indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien heeft de bevestigingsbrief een uitgesproken gesolliciteerd karakter wat de bewijswaarde van dit document nog verder in vraag stelt."

Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals naar een rapport, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker stelt dat: "Verzoekende partij is na al die jaren in Europa verwesterd -zij kwam immers als minderjarige toe in Europa- en loopt aldus gevaar op vervolging: p. 24 Amnesty International rapport". Het feit dat verzoeker verwesterd zou zijn en hierbij verwijst naar een pagina uit een rapport, is een bewering waarvan hij niet aantoonst dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier concreet aan dat zijn verblijf in Europa hem verwesterd zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat hij verwesterd zou zijn en te verwijzen naar een rapport, doch men dient een risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar verzoeker echter in gebreke blijft.

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het dorp Kampirak of de stad Puli Khumri, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

Gelet op het voorgaande is het betoog over de veiligheidssituatie in casu niet dienstig.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 juni 2018, voert verzoekende partij aan dat zij haar eerste verzoek om internationale bescherming indiende toen ze nog minderjarig was en zeer beïnvloedbaar was. Verzoekende partij wijst erop dat zij de waarheid stuk bij stuk heeft opgebiecht en dat zij nu de waarheid spreekt, met name dat haar oom langs moederszijde, M. S., voor haar huis werd ontvoerd door de taliban en nadien werd vermoord, haar oom langs vaderszijde, B. A., schriftelijk werd bedreigd door de taliban, haar moeder Tadzjiek is en afkomstig is uit de provincie Khost, district Do Aweh, dorp Charbagh, en zij sinds vierjarige leeftijd in Puli Khurmi gewoond heeft. Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat haar dossier ten gronde dient onderzocht te worden. Op de vraag of zij nog familie heeft in Afghanistan, stelt verzoekende partij dat haar oom en moeder daar zijn en dat zij alleen met haar moeder contact heeft. Volgens verzoekende partij verblijven haar moeder en oom in Kampirak.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van (een versie van) eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift ontwikkelde argumenten en het formuleren van algemene beweringen, zoals o.a. de stelling dat zij nu de waarheid spreekt, zonder dat zij evenwel concreet ingaat op en concrete en daadwerkelijke opmerkingen formuleert die de in de beschikking van 18 juni 2018 opgenomen grond in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

De Raad herhaalt de grond in voormelde beschikking waar met betrekking tot de door verzoekende partij ingeroepen minderjarigheid ter verschoning van haar steeds wijzigende verklaringen wordt opgemerkt dat *“Het feit dat verzoeker tijdens zijn vorige verzoeken om internationale bescherming minderjarig en per definitie zeer beïnvloedbaar was, biedt geen verschoning voor het feit dat hij telkenmale andere verklaringen heeft afgelegd omtrent de tijdsduur die hij in Kampirak of Puli Khumri heeft verbleven. Ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij daaromtrent eenduidige verklaringen zou afleggen.”* Van verzoekende partij kon en mocht, ondanks haar jeugdige leeftijd, in alle redelijkheid worden verwacht van in het begin en tijdens haar opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming concrete en coherente verklaringen af te leggen omtrent essentiële elementen in het kader van haar relaas, zoals o.a. aangaande haar woonplaatsen in Afghanistan en haar etniciteit, waar zij echter, gelet op haar veelvuldig wijzigende versies en manifest tegenstrijdige verklaringen doorheen en bij haar verschillende verzoeken om internationale bescherming, in gebreke blijft. Verzoekende partij werd nochtans van bij de aanvang van en tijdens de achtereenvolgende procedures in het kader van haar verzoeken om internationale bescherming herhaaldelijk en meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang alle elementen te vermelden en de waarheid te vertellen, en op de vertrouwelijkheid van de asielprocedure.

De Raad benadrukt dat aan verzoekende partij haar voorgehouden herkomst in Afghanistan, en derhalve aan de vervolgingsproblemen die zij er situeert, geen geloof kan worden gehecht, zoals eerder in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld bij 's Raads arrest nr. 186 450 van 4 mei 2017: *“In zoverre verzoeker verwerende partij verwijt niet afdoende te hebben gemotiveerd waarom hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, waar hij stelt “(d)at de beslissing (...) niet expliciet noch impliciet vaststelt dat de door de betrokken vreemdeling gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet ernstig zijn”, gaat hij eraan voorbij dat in de mate dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het dorp Kampirak gelegen in de Afghaanse provincie Baghlan, hij evenmin aannemelijk maakt dat de door hem aldaar gesitueerde vervolgingsfeiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan.”* Verzoekende partij brengt in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

De Raad beklemtoont dat, zoals eerder in de beschikking van 18 juni 2018 werd opgemerkt, aan verzoekende partij haar Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit het dorp Kampirak of de stad Puli Khumri, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

Verzoekende partij brengt derhalve, gelet op het voorgaande, geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 18 juni 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS